

kisvárdai lapok

35. évfolyam 3. szám - 2023. június 26. hétfő

FIGARO HÁZASSÁGA, AVAGY EGY ŐRÜLT NAP
Nagyvárad Szigligeti Színház
Rendező: Botos Bálint

Magyar
Színházak
35. Kisvárdai
Fesztiválja
2023. június 23 - július 1.

„Botos Bálint érdeme, hogy a 18. századi „habos-babos”, tipikusan francia könnyedségű vígjáték világába nagyon ügyesen csempészi bele a társadalomkritikát. Finoman fókuszálva halljuk kicsengeni Figaro és mások mondataiból a mindenkori kisember panaszát a gazdagokról és hatalmasokról, s a szegénységgel járó tisztesség örök dilemmáit. Érdekes, hogy szinte csak a főszereplő és párja tűnik a néző számára valósnak, a többiek mintha papírmásé figurák lennének, szinte bábuszerűek, elrajzoltak, néhol (ebben picit hasonlatos a tavalyi Az öngyilkos előadására) egyenesen olyan érzetünk támad, hogy élőszereplős bábszínházat látunk. Ezt kicsit erősíti a díszlet keretes szerkezeti eleme is. A játékmód több helyütt erősen stilizál, no meg a fehérre maszkolt arcok is ezt a bábszerűséget fokozzák. Nem mindenütt egyenletes az előadás ritmusa, de ahol ezek a társadalomkritikus pillanatok megteremtődnek, nagyon be tudják szippantani a nézőt.”

Ungvári Judit

Szakmai klub – 2023. 06. 25. vasárnap, 11:00 óra

Szentivánéji álom

A felvidéki előadás kapcsán Gyürky Katalin irodalomtörténész hangsúlyozta az előadás szövegének többrétegű jelentéstartalmait, majd rámutatott például Puck szerepalakjának lényegére a produkcióban. Selmeczi Bea dramaturg hangsúlyozta a különböző generációk közötti kapcsolatok jelentőségét, és utalt a lehetséges politikai áthallásokra is. A résztvevők összevetették a magyarországi és a szlovákiai politikai hatáso-

kat, valamit szóba került az is, hogy a színház alapvetően politikus, azonban ideális esetben sosem foglalkozik pártpolitikával. Mindez azért is kapott kiemelt figyelmet a beszélgetésben, mert – mint ahogyan elhangzott – Shakespeare legtöbb darabja magával a hatalommal is foglalkozik. Végül, mások mellett az is terítékre került, hogy napjainkban hogyan érdemes bánni a gyakran több száz éves színpadi szövegekkel.

Oláh Zsolt

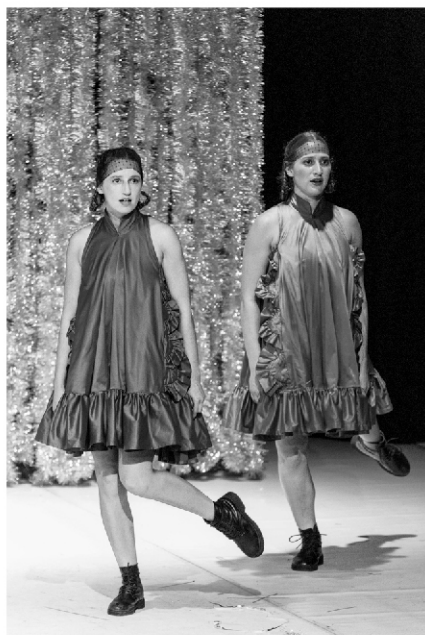
Részegek

A vasárnapi szakmai klub témája volt az előző napon látott két előadás. Ivan Viripajev *Részegek* című darabját a Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulat tolmácsolta a nézőknek, William Shakespeare *Szentivánéji álom* című művét pedig a kassai Thália Színház hozta el Kisvárdára. Balogh Gyula kritikus kiemelte az erdélyi produkció izgalmas szövegének színház- és drámaszerűségét, és kitért az előadásban elhangzott izgalmas zenei anyagra, dalokra, valamint a felmerülő szereposztási kérdésekre is. Szabó Attila színháztörténész, az OSZMI igazgatóhelyettese megosztotta a hallgatósággal mindkét előadást érintő gondolatait, miszerint talán nem véletlen, hogy éppen ezt a két – mint ahogyan fogalmazott: átmeneti térben játszódó – előadást láthatta a közönség Szent Iván éjének környékén. A szakember rámutatott arra, hogy a színpadi szereplők egymásnak feltett kérdéseikhez szükségük van a részegség állapotára. Megemlítette azt is, hogy az előadás formavilága távol áll a realizmustól, illetve a naturalizmustól.

Figaro-revü

Siker, pénz, csillogás – gazdag szegények, szegény gazdagok. Szerelmi civódások, konfliktusos kapcsolatok, sértődések, félrekapcsolások, uralni próbált és elszabaduló vágyak, bizalom és megingás. Csupa olyan dolog, ami a hétköznapiak mondott és a jól pozicionált ember életét egyaránt meghatározza. A Nagyváradi Szigligeti Színház Pierre-Augustin de Beaumarchais Figaro házassága, avagy egy örült nap című vígjátékát hozta el a Magyar Színházak 35. Kisvárdai Fesztiváljára.

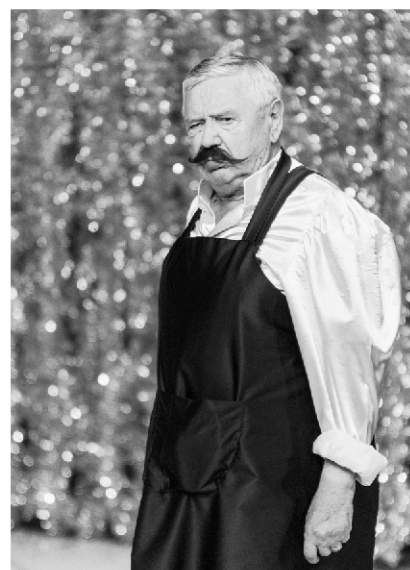

Nyerő csapaton ne változtass – tartja a mondás, s a nagyváradiak, úgy látszik, ezt igyekeznek is betartani. Botos Bálint rendezővel az elmúlt években már két sikeres produkciót (Lila ákác; Az öngyilkos) tudhatnak maguk mögött, a Figarót most szintén ő jegyzi. A színpadkép korhű is, meg nem is, hiszen a díszlet (díszlettervező: Golicza Előd) legfontosabb elemét egy ezüstszínű girlandokból álló csillogó háttérfüggöny jelenti, variabilis állványra aggatva, ezáltal revü-szerű környezetet teremt. A szintén fényesen csillogó színes

jelmezek (jelmeztervező: Jeli Luca Sára) ugyanakkor korhű szilletteket vázolnak, a grófnő esetében ez még rizsporos parókával is kiegészül. Ebben a miliőben zajlik a játék, amely kissé mintha a tegnap látott Szentvánéji álom folytatása lenne: pörögnek, kavarnak az indulatok, a helyzetek, a szereplők, s nagyjából a téma is ugyanaz, ki kire vágyik, ki kiben bízhat, mire képes a hűség, vagy akár a hűtlenség érdekében.

Botos Bálint érdeme, hogy a 18. századi „habos-babos”, tipikusan francia könnyedségű vígjáték világába nagyon ügyesen csempészi bele a társadalomkritikát. Finoman fókuszálva halljuk kicsengeni Figaro és mások mondataiból a mindenkori kisember panaszát a gazdagokról és hatalmasokról, s a szegénységgel járó tisztesség örök dilemmáit. Érdekes, hogy szinte csak a főszereplő és párja tűnik a néző számára valósnak, a többiek mintha papírmásé figurák lennének, szinte bábuszerűek, elrajzoltak, néhol (ebben picit hasonlatos a tavalyi Az öngyilkos előadására) egyenesen olyan érzetünk támad, hogy élőszereplős bábszínházat látunk. Ezt kicsit erősíti a díszlet keretes szerkezeti eleme is. A játékmód több helyütt erősen stilizál, no meg a fehérre maszkolt arcok is ezt a bábszerűséget fokozzák. Nem mindenütt egyenletes az előadás ritmusa, de ahol ezek a társadalomkritikus pillanatok megteremtődnek, nagyon be tudják szippantani a nézőt.

A nagyváradi társulat tagjai ügyesen hozzák a rendező által teremtett kortárs stilsztikát. Kiemelkedő a címszereplő Sebestyén Hunor, mellette a grófnőt alakító Tasnádi-Sáhy Noémi és a Suzanne-t játszó Kocsis Anna is

remekel. Az előadás érdekes, a popzenétől a klasszikusig ívelő zenei egyveleget alkot, amelyben nagyszerűen helytállnak a színészek, a Bartolóként látható Kardos M. Róbert egyenesen operaénekesi kvalitásokat villant a második felvonásban.

A nagyváradi Figaro-revüben látható, erőteljes mozgásszínházi elemeket is (különösen a második részben) felvonultató játék keserédes: mindennapi tévedéseink vígjátéka, amelyben nem kapunk igazán feloldást. Mert bár kiderülnek a turpisságok, és ez némi igazságot is szolgáltat a főhősöknek, egyáltalán nem lehetünk biztosak abban, hogy a félrekacsintók nem ugyanott folytatják, ahol abba hagyták, legfeljebb a célszemélyek változnak majd. A show megy tovább, a csillogós revü, a gazdagok és hatalmasok játékaik változatlanok, s az alárendeltek csupán játékszerek a kezükben. Bár néhány szerencsésnek és/vagy agyafúrtnak, mint Figaro is, sikerülhet pillanatokra kibújni a hálóból, s akár egy másik, tisztességesebb életet teremteni, ez azért nem minden esetben lehetséges...

Élni és visszaélni

A Figaro „botránydráma”. Volt. Azért volt, mert a 18. században lecsukták érte a szerzőt és a 18. században betiltották Bécsben. Mi maradt meg mára ebből? Hova tehető ma a Figaro házassága a színházban? Van gesztusértéke annak, hogy valaki „előveszi” Beaumarchais drámáját? Ezekre a kérdésekre kerestük a választ Botos Bálint rendezővel, a Nagyváradi Szigligeti Színház előadása kapcsán.

C-P. D.: Hogyan illeszkedik a Figaro házassága eddigi rendezéseinek a sorába? Miért pont erre a drámára esett a választása?

Botos Bálint: Én nem így kerestem a darabot, nem egy láncolatba építem bele az előadásaimat. Eredetileg ez egy szilveszteri bemutató volt, ehhez mérten eleve vígjátékot kerestünk, ez már önmagában korlátozó tényező. Mégis úgy érzem, hogy ebben a szövegben felmerülnek olyan kérdések, amik izgalmasabbá teszik, mint egy bohózatot, vagy egy egyszerű komédiát és ezt megtámogatta a szöveg teatralitása is.

C-P. D.: Milyen volt, hogyan zajlott a próbafolyamat?

Botos Bálint: Ez egy intenzív, relatíve gyors próbafolyamat volt, ötödik közös munkánk a társulattal, nyugodtan mondhatom, hogy ismerősökként dolgoztunk. Természetesen voltak új találkozások, ezek nagyon izgalmassá tették az együttműködést.

C-P. D.: Van valamilyen misztikum ennek a szövegnek olyan értelemben, hogy milyen botrányt keltett akkor, amikor megírták? Lehet még egy ilyen, ma

már pátoszosan, sokszor régiesnek is mondható szöveggel gondolkodásra bírni a nézőket?

Botos Bálint: Azt gondolom, hogy az ember minden előadásánál reméli, hogy valami gondolkodnivalót tud adni a nézőknek. Nyilván ez már egy elég régen kanonizált szöveg, nem is gondoltam arra, hogy attól, hogy elővesszük a Figarót, botrány lesz az előadásból, vagy betiltják.

C-P. D.: Tehát nem volt szándék a provokáció?

Botos Bálint: Nem, erre nincs is nagyon példa nálunk.

C-P. D.: Említette, hogy a darab felvet olyan kérdéseket, amik túlmutatnak a „vígjátékságán”, azonban az olyan kérdések, mint az első éjszaka joga ma már nem aktuálisak. Hogyan lehet maivá tenni olyan témákat, amik Beaumarchais jelenében lehettek érvényesek?

Botos Bálint: Azt tudni kell, hogy az első éjszaka joga soha nem létezett. Az ugyanúgy, ahogy most fikció, akkor is fikció volt. Tulaj-

Botos Bálint

donképpen ilyen szempontból, amiről szól a gróf és Figaróék viszonya, az a hatalom talpa alá szorult kisember elnyomottsága, kihasználtsága, amit a szélsőségig elvisznek pont ezzel a történelmi fikcióval. Ugyanúgy, ahogy a születési privilégiumok akkoriban nagyon jelentősek voltak, nem veszték el mára, csak átalakultak. Az ezekből a privilégiumokból vagy a hatalmi pozíciókból elkövetett igazságtalanságok pedig sajnos, a mai napig aktuális témát jelentenek.

Czene-Polgár Donát

Beaumarchais: Figaro házassága, avagy egy örült nap

A különlegesség terhe

Úgy alakult, hogy az elmúlt időszakban Gunilla Boëthius lett az egyik legtöbbet játszott kortárs svéd drámaszerző. A lassan nyolcvan éves író alkotói figyelme első gyermeke megszületése után fordult igazán a színházi darabok felé. Olykor kivételes érzékenységgel vizsgálja a többségtől eltérő, sokak számára furcsa, problémás, vagy éppen kihívással élő embertársait és környezetüket, így van ez például a 2011-ben napvilágot látott *Autist javisst!* (Valóban autista!) című drámájában is. A Kosztolányi Dezső Színházban a tavalyi év végén *A föld fia* című művéből ősbemutatót tartottak, és a kitűnő előadást el is hozták Kisvárdára. Nincs értelme kergetni: amennyiben lefejtjük a szimbolikáját a svéd író darabjának és a szabadkai produkciónak, a különböző nehézségekkel szembe kerülő és küzdő család, mint alaptörténet bármelyik közép-európai fiatal párral és gyermekükkel előfordulhatna.

Talán ettől is olyan népszerűek Boëthius drámái: végtére is egyetemes érvényű, mindennapi életünket befolyásoló kérdésekről beszél, csak éppen azon a némileg szürreális, de egyben konkrét és lírai svéd nyelven, ami csakis az övé. Björn és Anja gyermeket szeretnének és Kalle, a fiuk derékig a földre ásva születik. Óvják, védik, egyre fogyatkozó lelkesedéssel. Először az anya talál vigasztalást egy pap karjaiban, majd meghal Kalle nagymamája, végül az apa is eltűnik a színről: a sajátos nevelési igényű fiú egyedül marad. Anja az előadás végén visszatér hozzá, és a tékozló asszonynak jut a feladat, hogy miután gyermekét sikerült kiemelnie a föld-

ből, vállalva fiát úgy ahogy van, nekivágjon vele a minden bizonnyal küzdelmes életnek. Akár a dosztojevszkiji alakok büntudata és a tolsztoji szereplők képmutatása is tetten érhető a színpadi figurák jellemében, akiknek kimondott szavai egyszer kopogón egyértelműek, másszor cseppnyi líraiságot csempésznek az előadásba. Hegymegi Máté rendező ráérezett Boëthius nyelvezetére. Nem engedi a közönségnek, hogy túlságosan elmerüljön az elhangzott, jelentőséggel bíró mondatokban, mert a színészek egy pillanattal később már ki is mondják a következőt. Ezek a gondolatok csípi az elménket, mint a jeges szél Kalle arcát. A másfél órás, dinamikus előadás sűrű energiájú, kiváló ritmusú, és a színészek is csak éppen annyira engednek át magukon a színházi szövetet, hogy hitelesen képviseljék Boëthius és Hegymegi immár közös, szimbólumokban és asszociációs lehetőségekben gazdag világát és formanyelvét. Fülöp Tímea Anjaként fülig szerelmes feleség, szerető anya és boldogságkereső nő, aki majdnem beleőrül abba, hogy családi életével beleragad a sárba, miközben lelkével az ég felé vágyik. Kucsov Borisz Björn, az apa szerepében megpróbál megtenni minden tőle telhetőt és nem csupán rajta múlik, hogy végül elfogy az ereje. Búbos Dávid Kurt, a pap megformálójaként már-már luciferi figura, ő ront bele a fiatalok házasságába és Kalle tőle kapja a tudás élményét is. Verebes Andrea Nagymamája varég ősasszonnyá avanzsál. Mészáros Gábor Kalle szerepében egyszerre groteszk jelenség és végtelenül emberi jellemű fiú. Nem akar mást,

csupán szeretni, nevetni, játszani, megismerni és felfedezni a világot: teljes értékkel élni. Pető Kata jelmezeinek színei meglehetősen egyértelműek. Anja vörös ruhájára Björn komplementer zöldje felel. Kurt kékben látható, Goethe Színtana szerint ez a szín gyengéden fokozódik a vörösben, de a tekintet is vonzó, ingerlő semmi. A Nagymama lilája egyszerre lehet nyugtalanító megjelenése a jámbor bölcsességnek és a babonás komorságnak is. Kalle jobbára félmeztelen, néha majdnem természet- és testszínű ruhát adnak rá. Fekete Anna hatásos díszletében feje fölött markológépszerű szerkezet, mintegy Damoklész kardjaként lebeg, és ne gondoljuk, hogy attól, mert Anja kihúzta őt a földből, létezését nem kísérik majd végig a további veszélyek, a kihívások, az újabb és újabb, rendre megoldandó élethelyzetek. De talán éppen ezért és ezzel együtt is érdemes vállalnia önmaga kivételes különlegességét.

Földbe gyökerezett élet

A Gunilla Boëthius kortárs svéd író szövege alapján készült, A föld fia című darabja volt látható a 35. Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiváljának harmadik napján. A szabadkai Kosztolányi Dezső Színház produkciója egy szerelmespár gyermekéről szól, aki az erdőben fogan, és a fiú félig földbe ágyazva születik meg. Az abszurd előadás felismerteti a történeten keresztül a nézővel azt a furcsa, néhol morbid családi életet, amely nem is különbözik annyira a sajátjától. Akár egy fa az erdőben, az ember a közösségben vagy a társadalomban is valójában egyedül van. A darab alkotói-val a Vajdasági Rádió és Televízió készített interjút. Ebből idézünk néhány gondolatot.

Hegymegi Máté rendező a drámával kapcsolatban kiemelte:

„Ritka ilyenfajta izgalmas anyagot találni. Azt gondolom, hogy nagyon-nagyon jó anyag volt ebben a színházban, mert színé-

szileg igen nehéz. Nagyon szövegközpontú, miközben olyan szélsőségeket enged és kíván meg az anyag érzelmileg, amelyekhez ennek a társulatnak nagyon sok muníciója van.”

Zseniálisat alakít Mészáros Gábor Kalle, a földbe gyökerezett fiú szerepében. A csecsemőtől a zaklatott kamaszon át, az érett és megkeseredett felnőttig vezető ívet mutatja be, mindezt félig földbe ásva. A darabbéli szituációiról így nyilatkozott a televíziósnak:

„Mindezek a helyzetek olyan pszichológiai motívumokat mutatnak, amelyek előfordulnak egy-egy családban hasonló módon, sok helyen jelen vannak. Azáltal, ahogy ezek a dolgok megtörténnek, az ember talán még jobban szembesül saját magával.”

A Nagymama szerepében remekelt Verebes Andrea, aki a társulat életében szokatlan, nem improvizatív kiindulópontú előadástól így fogalmazott:

„Kell az ilyenfajta munka is, amelyben valahogy minden le van kottázva, hogy más rendszerbe kerüljünk. Ahhoz, hogy egy alkotó fejlődjön, szüksége van arra, hogy mindenfélét kipróbáljon. Ezt nagyon jó munkának láttam, és a csapatnak is nagyon jó volt. Ugyanakkor remek technikusokkal is együtt dolgozhattunk. Ez egy nagyon szép megoldás, hogy őket is bevontuk az előadásba, és nem a kis fülkékben dolgoznak, hanem ott vannak a színpadon.”

Ráthonyi Sára

Muzsikával csábítanak színházba

Kellemes hangulatot adott anézőknek a szabadtéri színpadon a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának előadása, amely Móricz Zsigmond *Nem élhetek muzikaszó nélkül* című művéből készült. A László Sándor rendezte zenés vígjáték egyik főszereplőjével, Hajdú Tamással készítettünk interjút.

- *Hogyan fogadta a közönség a hagyományos formákkal telített előadást Szabadkán, illetve itt, Kisvárdán?*

- Szabadkán mi ezt szeptemberben mutattuk be, illetve azóta teltházzal játsszuk, ugyanis a Szabadkai Népszínháznak – legalábbis amióta én ott vagyok – van egyfajta műsorpolitikája, amely szerint évadonként négy darabot mutatunk be, ebből a négyből egy mindig zenés. A nézőink szeretik a zenés darabokat, persze aztán mást is néznek, ami nem ilyen világot képvisel, ami nem feltétlenül zenés. Igazából azt is mondhatom, ezzel a műfajjal tudjuk becsábítani őket a színházba, hogy megnézzenek mást. Itt viszont az az igazság, hogy nem tudom, hogy hogyan fogadta a közönség, ugyanis olyan szabadtéri színpadon játszottunk, ahol körülbelül 10 méter volt a színpad és az első sor között, és semmit nem láttunk belőlük, nem is hallottunk belőlük semmit, a hangosítás, sajnos, nagyon rossz volt. Az az igazság, hogy nem tudom, hogy hogyan fogadták itt. Erre nem tudok válaszolni, de otthon nagyon szeretik ezt az előadást.

- *Színészként mennyire volt elidegenítő, hogy semmilyen visszajelzés nem jutott el hozzátok?*

- Nem jó érzés úgy játszani, hogy nem hallom a reakciót. Nem tudom, hogy hol tart az előadás, vagy azt, hogy mi éppen milyen formánkat mutatjuk. Melyik az a pillanat, amikor ráharapnának, vagy kezdenének becsatlakozni. Amikor nem kapok visszajelzést, akkor nagyon nehéz játszani. És akkor benne van a színészen a kisördög, amikor azt érzi, hogy mégiscsak rá kell lapátolni még, pedig lehet, hogy nem. De mindennek ellenére úgy érzem, hogy jól játszottunk ma, én is, meg a többiek is.

- *A hangosítással kapcsolatban, a mikrofonok elhelyezése koncepció volt?*

- Nem, mi nem hangosítással játszottuk eddig. Soha. A zenekar sem volt kihangosítva és mi sem, és pont ettől volt annyira emberi tudott lenni, és annyira megadta ezt a kocsmai világot, a nótázást, mert „un-plugged” ment az egész, nem kellett hozzá semmilyen technika. Ettől volt életszagú otthon. Lehet, hogy itt a mikrofonok megölték az egészet, de el tudtuk volna játszani nélkülük.

- *Milyen volt zenészekkel dolgozni? Úgy, hogy színészként voltak jelen a színpadon?*

- Nagyon izgalmas, mert őket is látni lehetett egy teljesen új helyzetben, amihez nem szoktak hozzá. Mondjuk ez sem teljesen igaz, mert ketten már részt vettek más előadásban, abban is muzsikáltak és jelen voltak, de szöveg nélkül. Itt vi-

Hajdú Tamás

szont volt még szövegük is, és nagyon élvezték! Csak a főpróbahéten csatlakoztak hozzánk, de profi zenészek, és nagyon jó volt együttműködni velük. Egy igazi vérfrissítés. Nem volt teljesen új a jelenlétük, mind ismerjük egymást, ha nem máshonnan, hát hallomásból.

- *A te karaktered, Balázs, mondhatni főszerep, mennyire érezted a magadénak?*

- A próbák elején még sokat beszélgettünk a rendezővel, megpróbáltuk együtt keresgélni, hogy milyen lehet ez a Balázs, mert hát, Móricz Zsigmond megírta ezt az előadást, de a mérleg férfi és nő között nincs pontosan eltalálva. Néha kicsit hímsovinisztának is mondható, de valahogy megtaláltuk az igazságát. Inkább abban az irányban keresgélünk, hogy Balázs egy amolyan „ami a szíven, az a száján”-típusú ember és őszinte, akár elfogadják, akár nem.

Életrépek

Mai program

10:00 – A „hiteles” színpadi akció keretei

Bélai Marcel és Kozma Gábor Viktor workshopja

Helye: Református Iskola (Refi Színpad)

11:00 – Szakmai Klub

(beszélgetés az előadásokról)

Moderátor: Mészáros Katalin,
Mohácsi Szilvia**Figaro házassága...** : Kovács Dezső,
Selmeczi Bea**A Föld fia:** Gyürky Katalin, Balogh Gyula**Nem élhetek muzikaszó nélkül:**

Szabó Réka, Dögei Mátyás, Gyürky Katalin

Helye: KVMK pódiumterem

13:00 – Villám-workshop
kritikusi mesterkurzus

Vezeti: Szabó Réka és Kovács Dezső

Helye: KVMK Pódiumterem

17:00 – **František Langer: KÜLVÁROS**

(versenyprogram) (2h 30' egy szünettel)

Rendező: Martin Huba m.v.

Komáromi Jókai Színház

Helye: KVMK színházterem

20:00 – **Petőfi Sándor: A HELYSÉG KALAPÁCSA**

(versenypr.) (1h 45' egyben)

Rendező: Vidnyánszky Attila

Beregszászi Kárpátaljai Megyei Magyar

Drámai Színház Helye: Zsinagóga

22:00 – **Kosztolányi Dezső: ÉDES ANNA**

(verseny) (+diák) (2h 15' szünettel; 12+)

Rendező: Bélai Marcel. (stúdióelőadás)

A Kolozsvári BBTE Színház- és Film Kar Magyar Színházi Intézet III. éves hallgatóinak vizsgaelőadása.

Helye: Refi Színpad

Bővebben: www.kisvarda.szhaz.hu

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak 35. Kisvárdai Fesztiváljának napilapja

Főszerkesztő:
Ungvári JuditSegédszerkesztő:
Ráthonyi SáraFotók:
Tugya Vilmos
Ráthonyi SáraNyomdai előkészítés:
Kóczon NikolettaNyomdai kivitelezés:
Imi Print NyomdaFelelős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

A Magyar Színházak 35. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Déryné
program